

een uitweg zoekt in cynische beschouwingen, versregels, novellen en anderen uitingen. Alleen maar — is het een gevoel van één-zijn, dat wortelt in God? Zouden niet sommige uitingen, ook al werden ze op een gegeven moment aan de ziel ontperst, gehouden zijn binnen de veilige beslotenheid van eigen kamer, eigen schrijf-bureau, als men zijn verantwoordelijkheid voor de anderen, een verantwoordelijkheid van Godswege, voldoende had beseft?

Aan de andere kant echter heft deze saamhorigheid onze verantwoordelijkheid niet op, doch accentueert deze. Ge moet nooit denken dat, wanneer we maar Gods leiding in ons leven aanvaarden, het hiermee afgelopen is. Dat we er daarmee zijn. Dan begint het pas. Ik zal, geloof ik, mijn leven lang een preek onthouden, waarin deze zinnen voorkwamen: „Zoolang de discipelen visschers waren, die niets met Jezus te maken hadden, was hun leven tamelijk gemakkelijk. Ze kenden de strijd om het bestaan; de harde arbeid om het dagelijksch brood; doch daar bleef het bij. Zoodra ze echter met Jezus waren, werd alles anders. Toen kwam al de ellende, al de ziekte, al de bezetenheid van een geheel volk op hen af. Omdat ze met Jezus waren hadden ze aan al die ellende hun deel en tegenover al die ellende hun taak.”

Zoo komt ook tot u, als ge weet, dat ge met Jezus geweest zijt, — dat ge altijd leeft in Zijn nabijheid,

— de vraag: „en nu, hoe staat het met uw gevoel van verantwoordelijkheid?”

Verantwoordelijkheid tegenover uw ouders, uw broers en zusters, uw vrienden en vriendinnen, de menschen op uw kantoor, uw atelier, in uw fabriek? Uw medeleerlingen op school misschien; uw leeraren; de geest in uw klas, en zooveel meer? Uw verantwoordelijkheid ook op het terrein van de intieme omgang tusschen man en vrouw? Wekt ge, door uw houding, door uw gedrag, het goede, het edele in uw manlijke kennissen op, of maakt ge hun lagere instincten wakker?

Er is zooveel, in onze tijd, dat er toe dringt om de dingen maar een beetje op hun beloop te laten. Om het beetje vreugde te nemen, dat er nog te nemen valt. Straks is ook dit voorbij en wie heeft er voordeel van, dat we weigerden? Als de verhouding tusschen twee verloofden toch al stuk is, waarom zouden we dan niet probeeren, de plaats van het meisje in te nemen? Onze afzijdigheid maakt de verlovings immers toch niet weer goed? En als het tusschen echtgenooten niet meer gaat, waarom zouden wij dan weigeren, als derde dienst te doen? Er is immers toch al een onherstelbare breuk. Als.....

Ach, er zijn zooveel van die overwegingen, die met „als” en „maar” beginnen. Doch ze zijn ons niet door Gods Geest ingegeven! Die Geest wijst ons op onze verantwoordelijkheid. Altijd weer. Op ieder terrein van ons leven. J. M. W.—W.

„Schep sfeer in uw huis”, is de leus van woning-inrichting, van radio- en lampenzaak, van steenkoolhandel en van weet ik welk bedrijf nog meer. Als we gelooven wilden, wat men ons door middel van reclameboekjes en reclamekrantjes en kranten-advertenties aan het verstand probeert te brengen, hebben we om een goede sfeer in ons huis te scheppen niets anders te doen dan een modern

DE SFEER IN ONS HUIS

behangselpapier op de muur te laten plakken of een paar extra lichtpunten in onze kamers te laten aanbrengen.

Was het maar waar, dat de zaak zoo eenvoudig was en dat alle problemen, de sfeer in ons huis betreffende, zoo gemakkelijk waren op te lossen!

Maar aan de andere kant: gelukkig, dat de sfeer in ons huis niet afhankelijk is van het meer of minder comfort en de meer of mindere luxe in ons huis. Want dan zou er in het sober woninkje van een eenvoudig mensch van geen goede sfeer sprake kunnen zijn.

Het tegendeel is waar. We kunnen soms een klein huis binnentreden en dadelijk dat onzegbare opmerken, dat niet onder woorden is te brengen, maar waardoor we ons wonderwel thuis en op ons gemak gevoelen. En we kunnen soms, op bezoek in een smaakvol en kostbaar ingericht huis, trots warmgetinte tapijten en goudige schemerlampen, een gevoel krijgen of alle vriendelijke en goede gedachten in ons bevroren.

Neen, de goede sfeer in ons huis eischt veel meer van ons dan dat we onze beurs eens ferm aanspreken om het interieur van ons huis te vernieuwen of te verfraaien.

De sfeer in ons huis is van honderd-en-één kleine factoren afhankelijk. Het kan gebeuren, dat op een dag alles in ons huis voorspoedig reilt en zeilt. De zon schijnt. Wij zijn in een stralend humeur. Er heerscht een gemoedelijke, kameraadschappelijke toon aan tafel. Er is werkelijk „sfeer”. En dan plotseling een kleinigheid. Misschien een woord, dat wat bits uitvalt en een te haastig antwoord terug. Het is, of er een wolk voor de zon schuift. En de vredige, prettige stemming stort ineen, als een kaartenhuis.

Er zijn zooveel verschillende karakters in ons huis. Ieder heeft de eigen kwetsbare plekjes en de eigen stokpaardjes en de eigen hebbelijkheden, die niet altijd door de anderen angstvallig ontzien kunnen worden.

Elk oogenblik kan er iets gebeuren, waardoor de harmonie van de gezinsleden onderling verstoord wordt.

En is die goede harmonie eenmaal verstoord, dan blijft er iets geprikkelds, iets vijandigs achter aan beide kanten. En dan is het o, zoo moeilijk om het verbroken evenwicht weer te herstellen.

Men zegt wel eens: de moeder bouwt het gezin. Natuurlijk heeft ook de vader zijn eigen taak en verantwoordelijkheid. Maar vader is in de meeste gevallen veel afwezig, zoodat moeder dus doorgaans de leiding en het toezicht vertegenwoordigt.

Moeder is dus aansprakelijk voor de goede sfeer in huis. Welk een taak en welk een verantwoording! Zij heeft maar te zorgen, dat er evenwicht is, zij moet botsingen voorkomen, een boos woord de pas afsnijden, hier remmen, dáár sussen, en ginds berispen.

Zij moet met een grapje kunnen afleiden, als er on-eenigheid dreigt. Zij moet intuïtief voelen, waar spreken beter is dan zwijgen of omgekeerd. En bij dat alles moet ze vanzelfsprekend zelf haar goed humeur ongerept weten te bewaren. Een prikkelbare of oververmoeide moeder zal onmogelijk op de bres kunnen staan als de goede sfeer van haar huis wordt bedreigd.

Is het wonder, dat menige vrouw, overstelpt door al deze dingen, er moedeloos bij wordt en de boel maar laat reilen en zeilen zooals het wil reilen en zeilen.

Het is vaak zóó, dat de moeder zich alleen bij haar huishoudelijk werk bepaalt, daarin alleen haar taak ziet en daarin alleen haar voldoening zoekt. De keuken wordt een soort toevlucht, als het in de huiskamer nu niet bepaald liefde en vrede is. Glimmende vensterruiten, glanzend gewreven meubelen en heldere gordijnen, dát zijn de dingen, waaraan ze haar geheele hart wijdt. De rest laat moeder in haar machteloosheid op zijn beloop.

Sfeer scheppen in ons eigen huis... het is ook een bovenmenselijk werk bijna. Nergens komt men

Het zijn zulke gewoontewerkjes geworden.....

zooveel teleurstelling en ontmoediging tegen als bij dit werk. Geen ander werk eischt zoo onverbiddelijk ons geheele wezen op en vordert zóó zonder eenig voorbehoud al onze lichamelijke en geestelijke krachten op.

Er zijn maar heel weinig van die begenadigde moeders, van wie rust en sfeer als 't ware uitgaan, zonder dat zij zich opzettelijk daarvoor behoeven in te spannen. Het is een gave van God, als men het geheim verstaat met een enkel woord of gebaar orde te scheppen in de wanorde en rust in de onrust. De meeste moeders zullen zich wél moeten inspannen, willen ze de goede sfeer in haar huis ongeschonden bewaren.

En ach, eigenlijk komen we met al onze inspanning nog vaak zoo bedroefd weinig verder. Eigenlijk helpt het nog zoo weinig of we ons al schrap zetten, of we alles wat de sfeer in ons huis belaagt, onvervaard te lijf gaan.

Eigen kracht faalt in het algemeen. Maar hier wel in het bijzonder. Zonder hemelsche hulp kunnen we onze moeilijke taak van sfeerbewaarsters niet aan. Zonder dagelijksche bede om kracht en wijsheid lijden we vast en zeker de nederlaag.

Neem in de vroege morgen, eer de dagtaak aanvangt, een uur, een half uur, een kwartiertje desnoods, om u biddend en lezend in de bijbel voor God te stellen. Een uitstekende raad! Maar ach, wat komt er in de practijk voor drukke moeders van terecht! Wanneer moeder haar oogen opent, roepen al de kinderstemmen om haar, zoodat ze gejaagd in de kleeren moet schieten.

En toch, zal het goed zijn met moeder, zal het goed zijn met de sfeer in haar huis, dan moet ze zeer zeker elke dag haar oogenblikken hebben, waarin ze gemeenschap zoeken kan met Jezus Christus, de eenige Bron, waaruit ze moed en kracht kan putten, als ze voelt moed en kracht te kort te komen.

Maar zou het nu wel altijd noodig zijn, dat moeder zich in een vertrek een bepaalde tijd afzonderde? Zou het niet mogelijk zijn, dat ze, desnoods midden in haar werk, naderde tot die Bron?

Wij weten van een moeder, die ook alle gelegenheid miste om alleen en rustig neer te zitten in Gods nabijheid. Toen begon zij er een gewoonte van te maken te bidden en haar hart tot haar hemelschen Vader op te heffen, wanneer ze werk verrichtte waarbij ze alleen haar handen noodig had. Zulke karweitjes hebben wij vrouwen dagelijks te doen, b.v. bedden opmaken of kopjes afwassen. Het zijn zulke gewoonte-werkjes geworden in de loop des tijds, dat wij gerust onder het werk met onze gedachten elders vertoeven kunnen, terwijl onze handen bezig zijn.

De verontschuldiging: wij hebben geen tijd, waarachter wij vrouwen ons zoo graag verstoppen als er over geestelijke dingen gesproken wordt, kunnen wij met het bovenstaande voorbeeld voor oogen niet meer gebruiken.

Hebben wij eenmaal dit voorbeeld gevolgd en ervaren welk een vrede en rust op ons bidden ons deel wordt, dan zullen wij steeds meer behoefte gevoelen om ons in verbinding te stellen met de Bron van kracht.

Dan zullen we ons onzeker en krachteloos gevoelen, wanneer wij de steun van ons gebed één dag missen. Sfeer in ons eigen huis. Dan alleen zullen wij daarvoor kunnen zorgen, wanneer er „sfeer” in ons hart is, n.l. de sfeer van de hemelsche dingen.

Dan alleen zal geen tegenslag of teleurstelling ons uit ons evenwicht kunnen brengen, als wij alles, vóór- of tegenspoed, winst of schade, gelegd hebben in Gods hand.

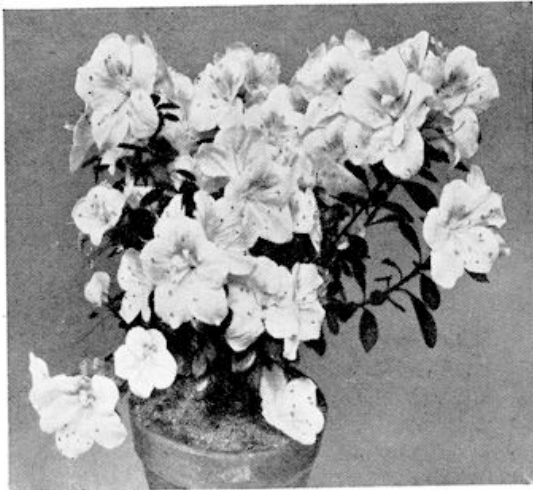
Er zal iets van ons uitgaan, waarvan onze huisgenooten de gezegende invloed zullen ondergaan. Er zal een glans zijn in onze oogen, bij het nederigste werk, dat wij verrichten. Er zal iets rustigs zijn in onze bewegingen en iets innigs in onze stem.

De moeder bouwt het gezin. Maar alleen, als ze iets bezit van wat wij zoo schoon plachten te noemen: de vrede, die alle verstand te boven gaat.

Ons verstand zegt: het is niet mogelijk.

Maar God zegt: het is mogelijk.

★ JO KALMIJN—SPIERENBURG.

Azalea indica var. *Princesse Mélanie*.

Bloeiende kamerplanten zijn er in deze tijd van het jaar voldoende, we denken slechts aan Begonia's, Primula's, Azalea's en meer anderen. De laatste jaren komt ook de Calceolaria weer meer op de voorgrond, men zal haar zich beter herinneren onder de naam van Pantoffelbloem. Het is maar een tijdelijke kamerplant, doch als we haar een koele, lichte, doch geen zonnige standplaats geven, dan kunnen we toch nog wekenlang van haar fraai geteekende bloemen genieten. Ze is erg vatbaar voor luis, daarom moeten we erop letten, dat ze niet op de tocht komt te staan.

Aronskelken — eigenlijk heeten ze *Richardia africana* — treft men tegenwoordig ook veelvuldig aan, al zijn er mensen die ze min of meer grafachtig vinden. Dat is onzin, immers hoe dikwijls worden er geen rozen, lelies of seringen voor grafbloemen gebruikt, en om nu al die bloemen maar als grafbloemen te beschouwen, gaat toch niet op. Gelukkig

Onze kamerplanten in Maart

G. KROMDIJK

worden ze om die reden ook niet uit de tuin verbannen.

Indien de Aronskelk het doet, is het een mooie plant, maar dat is lang niet altijd het geval. Soms groeien de planten veel te hard, waardoor ze dikwijls vergeten te bloeien, anderen kunnen er absoluut geen groei in krijgen en zien evenmin bloemen.

Uw Aronskelk heeft een rusttijd nodig, dat is de hoofdzak en dat is iets wat de liefhebber soms niet weet of vergeet.

Zoo tegen half Mei, begin Juni, behoeven we weinig bloemen meer te verwachten, want dan is de eigenlijke rusttijd aangebroken. Zet u de plant dan maar buiten op een plekje waar ze in de zon staat, maar geen regen krijgt.

De bladeren mogen gerust geel worden, daar is het juist om begonnen. Half Juli moeten de planten weer aan de groei gebracht worden, men schudt al de oude, droge grond tusschen de wortels uit en snijdt de gele bladeren af. Sommige planten vormen veel uitloopers; om mooie exemplaren te kweken, snijden we die uitloopers er liever af, en behouden we de grootste, dikste scheut. Aronskelken verlangen een voedzaam grondmengsel; mengt u dus maar wat klei en oude koemest door de bladaarde.

Na het oppotten graaft men ze met pot en al in de 211